

[Thorkil Kristensen.]

folketingsår, principielt gjort permanente, selv om der ikke er taget stilling til, hvor længe de skal eksistere. Jeg skal ikke komme ind på disse afgifter og deres eventuelle kortere eller længere fremtid, men blot sige, at hvis de fortsætter ud over den 31. marts 1957, og hvis der ikke kommer flere sparebeviser, vil pristallet stige med adskillige points. Vi er ikke tilhængere af, at der kommer flere sparebeviser, og jeg har grund til at tro, at mange har den samme opfattelse; det vil blot betyde, at vi påfører staten flere byrder ud i fremtiden. Men når der ikke kommer flere sparebeviser, kan man kun hindre en pristalsstigning ved, at tekstilafgifterne i den tid, de måtte eksistere, og hvis længde jeg ikke skal udtale mig om, holdes uden for pristallet. Vi mener, at dette vil være det rigtige, og jeg beder om at få at vide, hvad den høje regerings syn på dette spørgsmål er.

Efter dette blik på vort samfunds økonomi vender jeg tilbage til statsfinanserne og deres plads i det samlede billede. Vi har set, at vi står over for nogle langtidsp problemer, som gør en forsigtig økonomisk politik påkrævet. Vi har set, at det navnlig er fra 1958, de vil være brændende, selv om det må erkendes, at de udenlandske begivenheder måske kan gøre dem aktuelle meget tidligere. Vi har i det sidste halve år i finansudvalget ført langstrakte forhandlinger om besparelser for at opnå en styrkelse af vor finansielle politik. Jeg tror ikke, jeg siger for meget, når jeg rekapitulerer vore erfaringer derhen, at disse forhandlinger har vist, hvor svært det er at blive enig om besparelser, der virkelig betyder noget. Derfor står vi i virkeligheden også med dette besparelserproblem som et problem på længere sigt. Det er ikke gjort med at gå en hel masse poster igennem, se på, hvordan de er i øjeblikket, og se på, om vi kan skære lidt væk hist og lidt mere her. Med henblik på denne fremtid, når vi igen skal se på besparelserproblemerne, gælder det først og fremmest om at få en

realistisk vurdering, og jeg vil derfor henstille til den højtærede finansminister, at han viderefører de undersøgelser, der er foretaget om langtidsudviklingen i vore statsfinanser, og prøver at føre dem nogle år frem i tiden.

Der er i anmærkningerne til finanslovsforslaget en vurdering af statsbanernes anskaffelse af fast materiel o. lign. i de kommende 5 år. Det er blot et enkelt punkt, men det er meget nyttigt. Jeg vil gå videre og sige, at vi trænger egentlig til på hele trafikområdet at få en samlet vurdering så vidt muligt for nogle år frem i tiden. Vi har jo meget store udgifter til vejene, og vejdirektøren har for nylig sagt, at de burde være endnu større. Der foreligger meget store og kostbare planer om Københavns nærtrafik, og der er jo også andre områder, hvor trafikvæsenet stiller krav til statens finanser. Jeg minder blot om de store planer om udbygning af Københavns lufthavn, hvortil kommer, at ikke mindst debatten om Østifternes Kreditforenings bygning har vist, at udbygningen af vejene måske kan medføre nedrivninger af betydeligt omfang. Jeg henviser i denne forbindelse til et foredrag, som professor Anker Engeldung for nylig har holdt, og hvori han prøvede at kaste blikket helt frem til år 2000 og spåede, at man da bliver nødt til at skrælle gaderne og ligefrem fjerne bygninger i større omfang mange steder. Det er måske langtidsperspektiver, men sagen om Østifternes Kreditforenings bygning er det første eksempel på, at de kan blive aktuelle, før vi tænker det. Jeg vil derfor være glad for, om vi i finansudvalget på et eller andet tidspunkt kan få en vurdering af det samlede behov for trafikinvesteringer for nogle år frem i tiden. Man kan selvfølgelig diskutere, under hvilke forudsætninger noget sådant skal opstilles, men hvis vi får et foreløbigt udkast, kan vi også drøfte forudsætningerne.

Ser vi imidlertid på statsbudgettet i lyset af disse langtidsp problemer, er der for mig ingen tvivl om, at det, vi har sagt i venstres spareplan om, at også besparelserne skal ses